

ANCA MUREȘAN

ANCA MUREȘAN

Născută 1965, București.

2000, Akademiebrief, Kunstakademie Duesseldorf
1998, Meisterschuelerin, Profesor Konrad Klapheck, Kunstakademie Duesseldorf
1990, Academia de Artă din București

Premii

2005, Banca PSD Nordrhein-Westfalen
1999, Kunstverein Nordrhein-Westfalen
1996, Premiul Karl-Schwesig, Muzeul din Gelsenkirchen
1996-1998, Bursa DAAD
1992, Premiul pentru pictură, UAP

Expoziții personale (selecție)

2010, Pas impas, Palatul Mogoșoaia, București
2009, Pină la urma zilei, Galeria H'art, București
2008, Atribute fctive, galeria Curtea Veche, București
2006, Neted, Palatul Mogoșoaia, București
2005, Fell ein!, Alte Post, Duesseldorf
2001, Galeria Manfred Zischke, Duesseldorf
1997, Galeria ArTei, București
1993, Galeria Căminul Artei, București
1991, Atelier 35, București

Expoziții de grup (selecție)

2008, 40 Jahre Kunstverein Gelsenkirchen
2005, Depozit, Muzeul Național de Artă Contemporană, București
2002, Zeitsprung, Gelsenkirchen Museum
2002, Octopus, galeria Ulrike Rathert, Minden
2000, Premiul Ilse Frankenthal, Brunssum
1999, Muzeul Bruno Goller, Gummersbach
1997, Begegnungen, galeria Irene Sagan, Essen
1997, Ad hoc, Muzeul Ludwig, Budapesta
1997, Junge Westen, Kunsthalle Recklinghausen
1996, Fracture fermee, Institutul francez, București
1995, Vertrauen ins Bild, Institutul Goethe, București

Lucrări în colecții publice

Muzeul Național de Artă Contemporană, București
Muzeul din Gelsenkirchen
PriceWaterhouseCoopers, Duesseldorf
PSD Bank, Nordrhein-Westfalen

Lucări monumentale

2000, Clădirea Kult, Duesseldorf

Born 1965, Bucharest.

2000, Akademiebrief, Kunstakademie Düsseldorf
1998, Meisterschülerin of Professor Konrad Klapheck
1990, MA in Painting, Bucharest Art Academy

Awards

2005, PSD Bank, Nordrhein-Westfalen
1999, Kunstverein Nordrhein-Westfalen
1996, Karl-Schwesig-Preis, Gelsenkirchen Museum
1996-1998, DAAD Grant of the German Government
1992, The Painting Prize of the Union of the Romanian Artists

Solo Shows (selection)

2010, Pas impas, Mogosoia Palace, Bucharest
2009, Pină la urma zilei, H'art Gallery, Bucharest
2008, Atribute fctive, Curtea Veche Gallery, Bucharest
2006, Even, Mogosoia Palace, Bucharest
2005, Fell ein!, Alte Post, Düsseldorf
2001, Manfred Zischke Gallery, Düsseldorf
1997, ArTei Gallery, Bucharest
1993, Caminul Artei Gallery, Bucharest
1991, Atelier 35 Gallery, Bucharest

Group Exhibitions (selection)

2008, 40 Jahre Kunstverein Gelsenkirchen
2005, Depozit, The National Museum of Contemporary Art
2002, Zeitsprung, Gelsenkirchen Museum
2002, Octopus, Ulrike Rathert Gallery, Minden
2000, Ilse Frankenthal Prize, Brunssum
1999, Bruno Goller Museum, Gummersbach
1997, Begegnungen, Irene Sagan Gallery, Essen
1997, Ad hoc, Ludwig Museum, Budapest
1997, Junge Westen, Kunsthalle Recklinghausen
1996, Fracture fermee, French Institute, Bucharest
1996, Vertrauen ins Bild, Goethe Institut, Bucharest

Works in public collections

The National Museum of Contemporary Art, Bucharest,
Gelsenkirchen Museum,
PriceWaterhouseCoopers, Düsseldorf
PSD Bank, Düsseldorf

Public commission

2000, The Kult Building, Düsseldorf

Am să încep prin a repovesti o istorioară filosofică culeasă de Jean-Claude Carriere.

Un câine întâlnește o pilă: un obiect ciudat care-i stârnește brusc atenția. Și astfel, începe să o exploreze așa cum știi câinii să investigheze realitatea – începe s-o lingă. După ceva timp de lins la pilă, câinelui începe să-i sîngereze limba. Însă, încăpățînarea canină îl face să persevereze pînă cînd își dă seama că a început să-i placă gustul sîngelui. Cine mai poate să-l oprească acum?

Ocupația unui pictor este fe demiurgică fe este simpla gesticulație de saltimbanc. Imaginați-vă: vă afați în fața unui dreptunghi alb și din materii colorate trebuie să transformați acea absență într-o prezență vizibilă care să comunice ceva. E un gest de o vanitate absolută, într-un fel acesta este păcatul artistului, paranoia face parte din job description. E un păcat luciferic care este penalizat în toate culturile. La vechii greci era denumit hybris, în context creștin este trufe, budismul găsește că orice atașament față de realitate te indepartează de o posibilă iluminare. Pe scurt, pictorul este din start pe o cale greșită. Cum poți scapa din acest cerc de foc? Păi singurul răspuns pe care eu îl intuiesc este următorul: scapi fe prin nebulie fe prin inteligență. Prima cale este acea a celebrului artist si urechea lui. Pictura devine terapie, disperare care te echilibrează temporar după care îți consumă sufletul, inima, organele, creierul și, în cele din urmă, viața. Există totuși și varianta pictorului foarte inteligent care prin combinații succesive de experimente și strategii de abordare a luptei reușește să înfațișeze întregul combat al pictorului cu vidul. E mai puțin dramatism însă mai multă claritate a demersului. Pictorul inteligent ne prezintă graficul luptei artistului cu lumea. E un fel de implicare parțială, artistul face cu ochiul publicului, e mai mult un prezentator decît un traitor al procesului. Anca Mureșan este un exemplu hibrid. Expoziția de față nu poate f înțeleasă fără ca receptorul să știe de proiectul ei precedent. E o pictura obsedata de centralitate, un horror vacui dezlănțuit. E o încercare de structurare prin aglomerare cromatică, fiecare centimetru pătrat de pînă mustind de informație. Acest tip de pictură obsedantă încearcă să anuleze dreptunghiul alb, e un Proteu care devine osatura și carne prin asiduitate si consum psihic. Ei bine, lucrările din expoziția de față procedeaza invers. E un demers logic care diluează structura imaginii. E o diluție a zilelor, a realității și memoriei. Lucrările Ancai devin fantome ale unei realități pierdute, niște madlene care circumscriu un vid. E o revenire treptată la dreptunghiul alb initial. E o detensionare a necesității formei, o diluție asumata și împăcată.

Acum în București e primăvară și cald iar lucrările Ancăi par a f picturi de vacanță. Nu va amăgiți: în spatele aparențelor galante din picturile ei eu aud sufarea alba a doamnei cu coasa.

Dan Popescu

Cea mai veche amintire despre pictura Ancăi Mureșan este cea legată de expoziția cu capetele-măști, chipuri supradimensionate, frontale, ocupînd întreaga suprafață a pînzelor aproape pătrate, unele surîzătoare, altele hide. Multă vreme am avut și catalogul acelei expoziții, sau poate că era un altul, editat mai tîrziu, cu lucrări din perioada 1991-1994? Fără tăgadă rămîne însă impactul teribil pe care mi l-au produs acele panouri încărcate de pastă cromatică, pînze de mari dimensiuni, mult mai mari decît întîlnei în mod frecvent în sălile de expoziții. Anca Mureșan se jucase atunci cu ochii mei, precum și cu modul meu senzorial de a citi imaginea pictată!

Ce se întîmplă azi în pictura ei, cînd o reîntîlnesc? Am revăzut creația ei, recent, dar după o pauză lungă și, în lectura mea, ceea ce am văzut se situează parcă la celălalt pol față de ce știam, și cu ce m-am obișnuit să asociez pictura ei. Dacă în varianta "veche" a picturii sale vedeam un proiect de elaborare a spațiului intrinsec al tabloului, în cea de acum sesizez o extindere a "cîmpului de luptă" – este în joc nu doar spațialitatea imaginii, ci și spațiul fizic al spectatorului, ceea ce se întinde între el și opera de artă. Acesta este sugerat de prezența "ramei". Rama este propunerea pentru o discuție ceva mai aplicată. Nu o voi purta aici, dar readuc fugitiv în memorie definiția acesteia făcută de unul din renumiții restauratori ai secolului trecut, Cesare Brandi: "Funcția ramei se definește, în primul rînd, ca racordare spațială, rolul său dezvăluindu-se a fi mult mai misterios și substanțial decît cel manifestat în formă, profil, aurire. Acest rol rezolvă un dublu pasaj: primul, dintre spațiul fizic al ambientului în care se află spectatorul și spațialitatea picturii, cel de-al doilea, dintre această spațialitate și spațiul propriu peretelui pe care se află pictura(...)" Pentru a asigura "epifaniei" acesteia indispensabilă "suspensie" în timp și manifestarea într-un etern prezent, apare necesitatea de a disciplina această interacțiune, creînd un record, o trecere, o amortizare. Invenția ramei constituie una dintre modalitățile de rezolvare a acestei necesități de record și amortizare" (cf. Cesare Brandi, Teoria restaurării, București, 1996, pp.170-171).

Privind la picturile actuale ale Ancăi Mureșan, nu se poate nicidecum rata evanescența lor, efemerul lor arhitectonic, instabilitatea ce tinde spre autoanihilare. Actul pictural completează pentru anularea însăși a gestului picturii. Chiar dacă artista introduce în sfera compozițională sugestia "ramei", aceasta nu îi dă mai multă stabilitate sau relief picturii, ci din contră, funcționează precum o "pîlnie" care împuținează progresiv imaginea. „Copiii”, „Plajele” și „Pasagerii” acestora sunt prilejuri bune de a capta evanescența și fuiditatea aerului rarefat, a vîrstei, duratei, a raporturilor tensionate dintre vertical și orizontal. Dimensiunile tînd și ele spre miniatural, absorbant. Acestea au o "retorică" binevoitoare, camerală, caldă, neostentativă, dar volumetrică – în contrast cu "vechea" strategie a picturii, aceea în care palpitul interior al magmei cromatice, a pastei viscoase, era amenințător, misterios, lacerant, greoi și sumbru. Totuși, întrevăd un lanț causal comun al acestor două strategii, subzistente în timp. E chiar controlul permanent pe care-l deține artista asupra funcției (și funcționării) imaginii, asupra impactului pe care aceasta trebuie să-l exercite asupra privitorului/receptorului, avînd mereu grijă să ne divulge și felul în care aceasta se structurează, cum se agită și dospește, deopotrivă, cum se leagă și dezleagă, ce conține și ce e conținut. Pensula abia atinge (mîngîie?) pînza, suportul, iar culoarea e aproape acuarelată, străvezie pe alocuri. E în preajmă o nouă limită. Incipit Vita Nova. Este aproape chipul vizualizării a ceea ce poate fi denumit epuizarea sunetului, a muzicii minimă înaintea de a se așterne, profund, liniștea... Anca Mureșan ne face părtași la aceste căutări și experimente de ritm și cromatică a imaginii sensului picturii, a picturii ca pictură. Dar nu e doar atît. Persistă în acest moment un soi de amestec de spontaneitate și intimitate, de calcul și inefabil – care te subjugă, sau te lasă de-a dreptul indiferent, te leagă fedeleș, sau îți acordă libertatea absolută a păsării din ceruri...

În toate e o dualitate dubitativă, extrem de subtilă! Dar prezentă ca o cicatrice veche.

Vladimir Bulat
martie 2010

¹O revelație pentru mine a fost să descopăr similitudini adînci ale picturii Ancăi Mureșan cu polfonia semnată de compozitorul britanic Gavin Bryars, iar compoziția acestuia, Allegrasco (1983, 1990), mă proiectează direct în marginea căutărilor ei actuale

Sent: Wed, March 10, 2010 3:52:34 PM

Subject: RE: Catalog Anca Mureșan

Mulțumesc pentru schița de catalog. Ar mai fi niște modificări de făcut, aşteptun însă că deja s-a trecut la corecturi - Dan Popescu îmi reprezintă punctul de vedere la acest punct.
Pe curând, numai bine!
Anca Mureșan

Sent: Wed, March 10, 2010 5:10:00 PM

Subject: Re: Catalog Anca Mureșan

Îmi place fascinația asta a ta pentru începuturi ale neînceputurilor
Și ideea de compoziție prin lucrări.
Și fără titluri.
Lucrările vorbesc singure.
Este o lume fascinantă ceea ce crezi tu.
Scuze pentru apelarea fără protocol.
Știi care este piesa care m-a fascinat? ... Ai să râzi ... mi-a adus aminte de începuturile lumii noastre dorită liberă ... acea frondă de la 2 mai de prin anii 1987- '80 ... Este vorba de acel scaun pe o plajă ... un simplu scaun ... și apoi, contrastul cu abstractul ... chiar este fascinant ... de fapt, cănu ar trebui să îi spun abstract ... este o lume a culorilor din fecare, culori pe care nu le sesizăm ... nu știm ce este cu ele ... ele oricum sunt în noi ... puțini dintre noi știu ... au curajul să le exprime ...

Pe curand,
Dan

Sent: Fri, March 12, 2010 12:27:13 PM

Subject: Culorile

...pe care le folosesc este adevărat că sunt din interior și nu din exterior.
Asta are de-a face cu tendința irepresibilă către înțelegere profundă - chiar în afara cunoșterii (sic!) - concretizată prin interiorizarea fenomenelor.
Intimitatea cu lucrările este adevărat că determină automat îndepărtarea (din nou!) de lumea concretă, exterioară. În felul acesta se închide un cerc și se deschide imediat următorul, pe același sistem: prindere și scăpare.
Această înșiruire de scurt-circuite angajează și dezangajează, implică și expulzează, încât nimic nu este cu adevărat cert, în afară de vitalitatea vieții, cuprinzând la rândul ei, în mod paradoxal, chiar și pasivitatea!
O înșiruire de medalii cu față și revers, la care vederea nu se poate împotrivi, și care scapă totuși mâinilor printre degete. Fără excepție! Oare-mobili tatea să fie caracteristica de bază a spiritului liber și independent, tăci cu toate aceste monede pe care le poți răsuci la infinit, fără a reuși să cumperi vreodată ceva definitiv, ești foarte aproape de perfecțiune, dar mai frustrat ca niciodată!!
Culorile nu sunt nici ale interiorului; ar fi prea simplu, căci unilateral, destabilizând echilibrul sensibil al greutateților disputate între creator și lucrarea în curs de creare, ca și pe cel al valorilor puse ca miză, simultan de privitor și de creator.
Ar fi mai lin, fără obstacole, dar impulsul este stăpânit de moment, în timp ce spiritul se agață doar deștegându și scenele cotidiene doar atât cât durează acestea: o secundă.
Lucrarea cu șezlongul este și una dintre preferatele lui Dan Popescu.

Anca

Sent: Mon, March 15, 2010 9:12:44 PM

Subject: Re: Încurcături

Acum 30 de ani eram într-un sat în zona Vrancea.
O casă boierească, cu acareturi, cu tot ceea ce trebuie pentru o familie numeroasă. Erau acolo niște reguli foarte stricte. Printre altele era și vizionarea fotografiilor ... de la botez, nuntă ... etc. ... M-au frapat ramele de lemn natur ale fotografiilor de studiu care prezentau ceea ce acum se cheamă tehnică de înrămare sofisticată ... carbon, lemn stratificat, profile super rafinate sau super de prost gust. Acolo era pur și simplu o poză ... mai multe poze ... înrămate în șipci de lemn.
Mai era în acea curte a uriașei case și un umbrar superb colorat adus de la ruși.
În casă am găsit sabia bunicului soției mele, din primul război.
O am și acum acasă.
Mi-a rămas senzația de autentic al ramelor, fantasma culorilor de conac trecut prin perioada prigonirii chiaburimii, semnul săbiei și UMBRELA ... Eram foarte mulți atunci ... era agitație ... eu eram un rebel și destul de nesociabil ... dar era ... așa, ceva ... de un calm și de un fresc al bucuriei de a fi împreună ... cu rude, cu copii, într-o zonă absolut atipică ... sub o umbrelă colorată ... repet ... pe atunci eu eram un nesuferit și un critic absolut.
În imbecilitatea mea tot ce nu aparține universului meu, nici eu nu știam care este, detestam și eram foarte acid față de oamenii din jurul meu și, mai ales, față de modul lor de manifestare.
Mi-au ramas în minte, după 30 de ani, umbrela și ramele din lemn ... și atmosfera de bine.
Sper că nu te superi dacă îți spun că le-am regăsit în lucrarea ta cu umbrela colorată, cu multă lume împrejur și cu rama în patru tușe ce figurează lemnul natur (catalogul trimis de mine, pagina 8).

Pe curând,
Dan

Sent: Tue, March 16, 2010 4:33:02 PM

Subject: RE: Încurcături

M-ar bucura să mai discutăm pe lucrări.

Pentru mine sunt exact scene care pot să aparțină oricui, la dezlegarea cărora nu artistul are cuvântul. Ele rămân tocmai creatorului impenetrabile, pentru că sunt în genere legate de un concret necunoscut.

Realitatea este cea care în mod paradoxal păcălește cel mai mult, printr-o claritate a figurății care funcționează mai abstract decât nonfigurativul.

Nu m-ar mira să știți despre fiecare lucrare mai mult decât mine! Prezentul nu este niciodată perfect curățat de trecut și de viitor.

Anca

Sent: Tue, March 16, 2010 8:32:42 PM

Subject: Re: Încurcături

Ai dreptate ... uneori realitatea este mai abstractă decât realitatea nonfigurativă.

O umbrelă poate fi și o figură de stil sau o pată de culoare.

În niciun caz nu se pune problema interpretării lucrărilor tale prin transpunerea lor în altceva.

În niciun caz în povești personale.

Evident, creatorul este acel demiurg care a gândit ceva ... are cuvântul ... care aparține unui concret necunoscut.

Sub nicio formă cineva nu poate să pretindă că știe mai multe despre ceea ce nu este de știut.

Cu atât mai puțin eu.

Mie mi-a plăcut CEVA și am avut o senzație ...

ASTA ESTE TOT.

Dan

Sent: Wed, March 17, 2010 4:08:32 PM

Subject: RE: Încurcături

Să nu fi descurajat, pe mine m-a atins, dar mai mult literar, scrisoarea-descriere a ta. Am vizualizat și eu lumi citite sau cunoscute cândva prin ceea ce mi-ai scris. Mi-a părut bine, a fost ca madlena pentru Proust ... Când pictez sunt însă luată de pictură, fără șansă de împotrivire, rămân în limbajul ei, căci pictura se impune; eu, cu subiectivitatea și imaginația mea, rămân de multe ori pe dinafară. Adică mi-e greu să spun ce pictez: pictez întotdeauna ceea ce nu pot spune.

Eu nu pretind să am control asupra reacțiilor altora, știu că intimitatea e întotdeauna împachetată, încât adresantul primește un pachet pe care nu-l poate desface. Pictura trebuie să stârnească stări și senzații, altfel la ce ar fi bună!?

Fiecare trăiește doar în interiorul intimității sale, celelalte intimități îi rămân exterioare; dar se poate comunica și în felul acesta, doar făcând apel la intimitate și în fapt consumând-o în continuare doar pe cea proprie (în ceea ce privește comunicarea perfectă, sunt sceptică; prea este totul relativ, pentru a se putea ajunge în timp util la absolut; iar prea devreme sau prea târziu înseamnă nereușită).

Mi-ar părea rău să încetez interpretările personale; nu sunt deloc ironică: eu pictez, de regulă, un gol, pe care numai ceilalți îl pot umple.

E ca și cum eu nu aș trăi decât prin ceea ce înțeleg de la ceilalți despre viață.

Căci imaginile din cotidian pe care le folosesc ca punct de pornire nu îmi aparțin decât prin faptul că eu le-am văzut.

Anca

Sent: Wed, March 17, 2010 4:27:25 PM

Subject: Re: Încurcături

Cu asta m-ai prins ... "eu pictez, de regulă, un gol pe care numai ceilalți îl pot umple".

Asta este exact ceea ce am simțit eu.

Mă bucur că ai spus asta.

Este o modestie a adevăratului mânuitor al comunicării prin imagine pe care puțin o au.

Vezi tu, ... eu nu pot trăi fără lumea muzeelor, tu nu poți trăi fără imaginea izvorâtă din sinea ta ... aia cunoscută sau necunoscută.

Te-ai mișcat în diferite tehnici și teme ... ai rămas aceeași ... mereu căutătoarea de cunoaștere, vise, comunicare.

În primul rând, zic eu, comunicare.

Dan

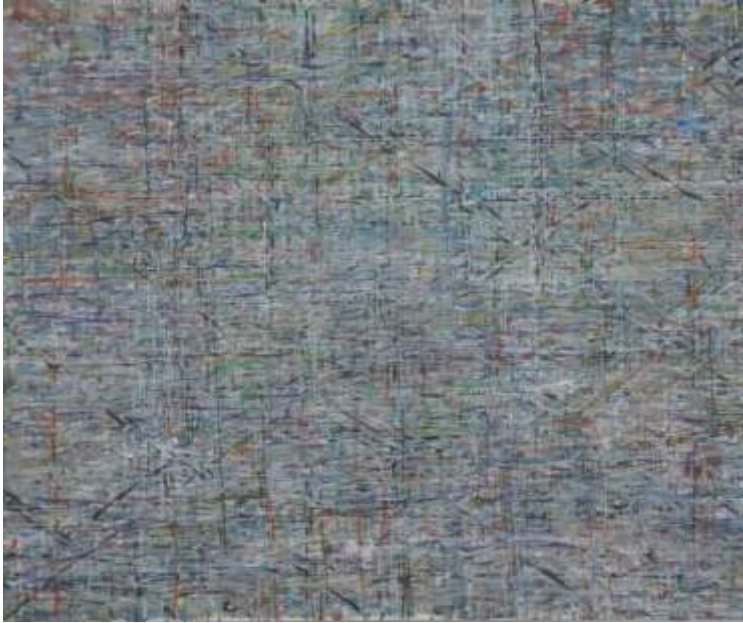

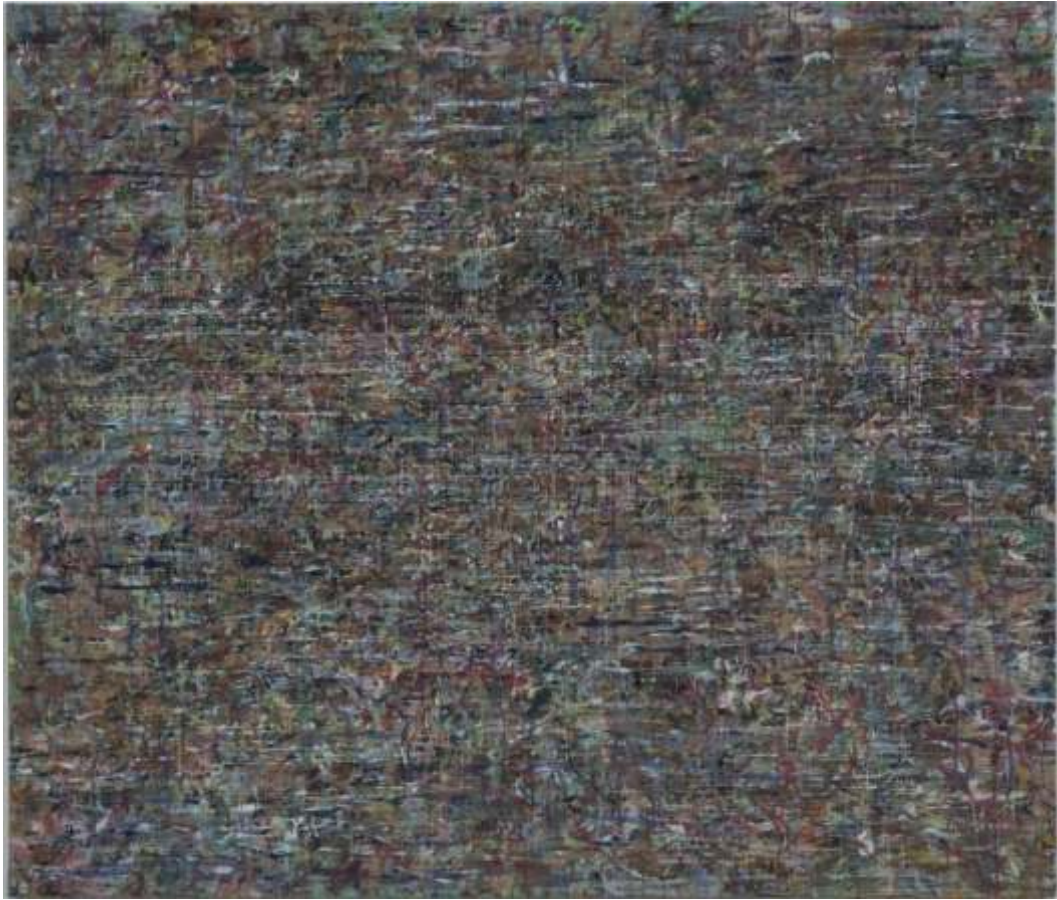

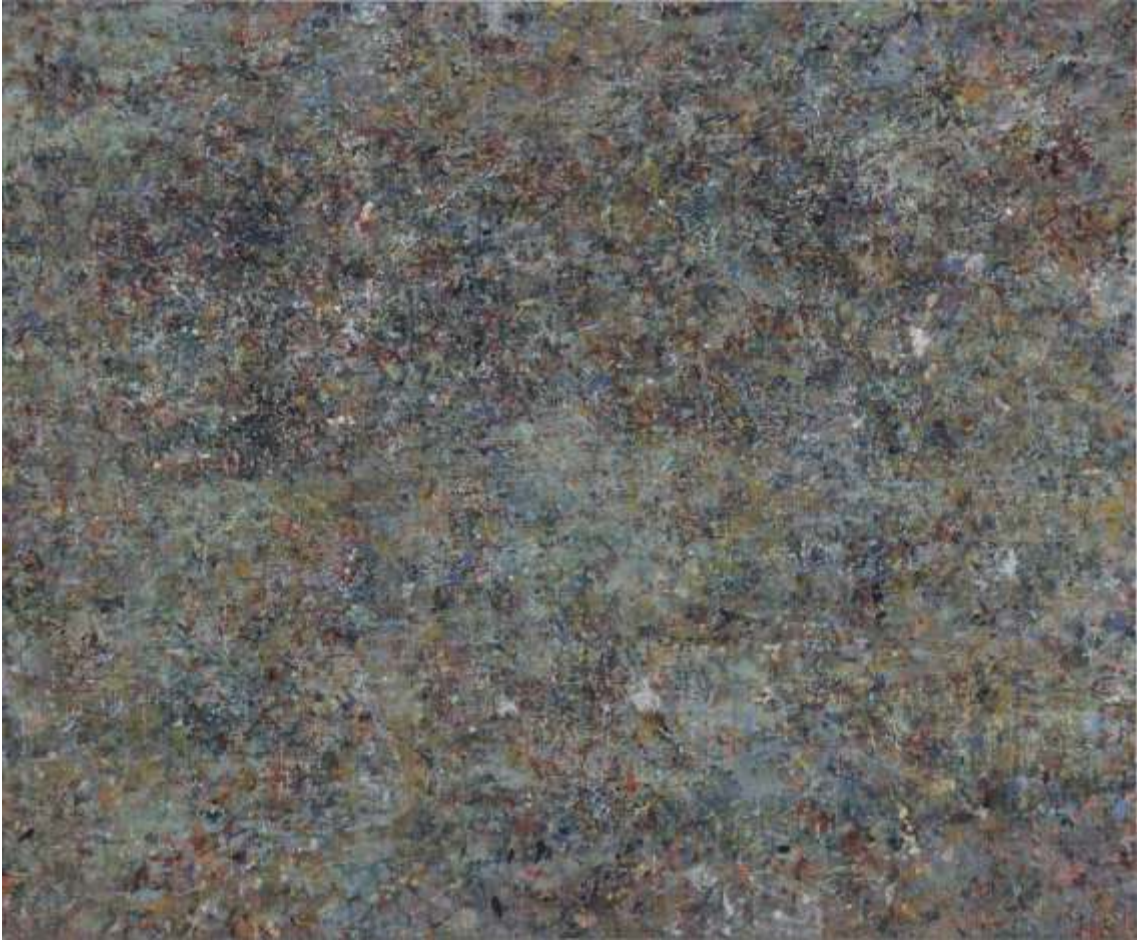

Organizarea expoziției

Dan Basarab Nanu și Mariana Tomozei Cocoș

Director

Dan Basarab Nanu

Layout și design

Andrei Bucur

Fotografe

Marius Caraman și Do-Hyun Kim

MDC

CONTRA ZILEI